

TANJA DE JONGE

SYN

TO

PIA

Lees ook van Tanja de Jonge:

Dubbel vermist
Tijdrovers
Gonzend gevaar
Cyberboy

www.uitgeverijholland.nl

www.tanjadejonge.nl

TANJA DE JONGE

**SYN
TO
PIA**

Uitgeverij Holland - Haarlem

Inhoud

Dit is Syntopia	7
Een vreemd geluid	13
Een vlieg-idee	19
In de lift	24
In de tuinen	27
De bovenste verdieping	31
Bij Timo thuis	36
Gedrag zoals het hoort	45
Op onderzoek uit	51
Bij Robin thuis	60
Timo's verjaardag	65
Een gezellig ontbijt	71
Appartement 501	80
De zolder	87
Robin op school	94
Een betere wereld	101
Timo's plan	107
De inbraak	113
Haiko's garage	118
Robins ontwaken	125
Weg	130
Oog in oog	136
In oplaadmodus	144

Vlucht 150
De rattenkamer 154
Milan 159
Haiko's voorstel 164
Het geïsoleerde subject 174
Een uitweg 177
In de uitslaapkamer 184
Op het parkeerdek 187
De duplicieermachine 190
Thuis 192

Dit is Syntopia

Timo Thomassen stopte op weg naar school, zoals elke dag, even langs de stoeprand in de Solarstraat en keek verlangend op naar het hoge, moderne gebouw aan de overkant. ‘Syntopia’ stond er op de gevel. Een logo met een opkomende zon in glanzend gouden letters. Het was modern, luxe en megacool. Timo zou er dolgraag willen wonen.

De kranten hadden vol gestaan met verhalen over dit hypermoderne paradijs, toen het vorige maand geopend werd. ‘Het huis van de toekomst’ werd het genoemd. Wie er woonde had nooit een sleutel nodig, want de deuren openden zich vanzelf, het gebouw herkende jou en wenste je welkom. De appartementen van Syntopia hadden wanden, bekleed met een folie, die je met een afstandsbediening van kleur kon veranderen. Op de lokale tv had een mevrouw het gedemonstreerd. ‘Geen geknoei met milieubelastende verfproducten,’ zei ze met een glimlach. ‘En als je eens van sfeer wilt veranderen is dat zo gebeurd.’ Ze drukte op een knop en de wanden om haar heen kleurden oranje.

Aan de overkant gleed geruisloos een garagedeur open. Timo zag drie groene, ronde auto’s met getint glas de straat op rijden. Het waren Tripcars, kleine elektrische wagens, vernoemd naar de eigenaar van Syntopia, Haiko Trips. Meneer Trips had gigantisch veel geld geërfd, toen zijn oude vader doodging en dat had hij allemaal gebruikt om Syntopia te bouwen. Dat wist Timo door

het televisieprogramma dat gemaakt was over Syntopia. Timo probeerde naar binnen te kijken in een van de Tripcars, maar de zon in het ronde glas verblindde hem. Er werd gezegd dat deze auto's niet eens een stuur hadden. Ze reden volautomatisch naar het adres dat je hardop uitsprak. Wie in Syntopia woonde, mocht gratis gebruik maken van een Tripcar. Alleen dat al was iets om jaloers op te zijn, want omdat er geen rijbewijs meer voor nodig was, mochten ook kinderen erin rijden.

Timo had thuis enorm gezeurd. Hij wilde dat zijn ouders zich inschreven voor een huis in Syntopia. Zeker toen hij hoorde dat de ouders van twee kinderen uit zijn klas zich ook hadden ingeschreven. Robin woonde er nu. Bij Milan hadden ze zich op het laatste moment teruggetrokken. Zijn vader wilde heel graag, maar zijn moeder was erg gehecht aan hun oude huis en wilde niet weg.

'Je weet dat we dat nooit kunnen betalen, Timo,' had mama gezegd. 'Dat project is alleen weggelegd voor mensen met een dikke portemonnee. Dus zet het maar meteen uit je hoofd. Trouwens, wat moet ik in een flatgebouw. Hier heb ik een lekker tuintje om in te zitten.'

'In Syntopia heeft iedereen een groot balkon, mam. Een soort dakterras met heel veel groene planten. Daar kun je ook lekker buiten zitten. En dan heb je uitzicht over de hele stad. En als het gaat regenen, komt er automatisch een overkapping uit het gebouw.'

'Ik begrijp dat je het prachtig vindt, Timo, maar het antwoord is toch nee. Het gaat niet en al zou het gaan, dan deed ik het nog niet,' zei ze beslist.

'Waarom dan niet?'

‘Dat gebouw hangt helemaal vol met camera’s, die je vierentwintig uur per dag in de gaten houden.’

‘Ja duh, het gebouw herkent je als je naar binnen wil, dan moet het je wel kunnen zien.’

‘Ik vind dat geen prettig idee.’

‘Jij bent zoouou ouderwets!’ riep Timo geërgerd.

‘En die man, die Haiko Trips, vind ik een griezel. Hij woont er ook, hè, op de vijfde verdieping. Stel je voor dat ik er zou wonen, dan kwam ik die man elke dag tegen in de lift.’

‘Wat is er mis met meneer Trips?’

‘Ik weet het niet, ik vind het een vreemde man.’

‘Alleen omdat hij dreadlocks heeft. Mam, je discrimineert altijd zo erg! Meneer Trips probeert de wereld beter te maken, mooier. En jij kijkt alleen naar hoe hij eruitziet.’ Timo’s toon was ruzieachtig geworden en mama had er korte metten mee gemaakt. ‘Het gebeurt niet Timo en daarmee uit. Wees gewoon tevreden met wat je hebt. Je hebt een goed huis om in te wonen en jullie hebben alle vier een eigen slaapkamer, dat is in zo’n flat ook niet te krijgen.’

‘Wel,’ riep Timo boos. ‘Meneer Trips heeft de huizen zo gemaakt, dat je zelf kunt kiezen hoeveel kamers je wilt.’

‘Het is niet te betalen, Timo. Houd erover op. Ik wil er niks meer over horen.’

Uit de hoofdingang kwam nu een man gelopen. Timo keek op. Hij had nog nooit iemand het pand lopend zien verlaten op deze tijd van de dag, iedereen nam een Trip-car om naar zijn werk te gaan. Waarom deze man niet? Hij zag eruit alsof hij naar kantoor ging; hij droeg een

lichtgrijs pak en een aktetas. Hij keek naar links en naar rechts, stak de straat over en passeerde Timo. Verderop stapte hij in een geparkeerde auto. De wagen kwam brullend tot leven en draaide de straat op. Toen hij voorbijreed, zag Timo hoe de kunststoffen kap langzaam naar beneden klapte. Het was een BMW M3 cabriolet. Hij herkende het model uit de tijd dat hij nog autootjes spaarde, toen hij zeven was. De wagen liet een blauw spoor van uitlaatgassen achter zich.

Timo stapte op zijn fiets en reed verder naar school. Zijn ouders klaagden altijd dat ze niets konden betalen. Zijn hele leven al hoorde hij nooit iets anders. In groep zeven had iedereen uit zijn klas een spacescooter, alleen hij niet. In groep acht had iedereen thuis een tablet, maar zijn ouders 'vonden het onzin om zoveel geld uit te geven voor een apparaat dat ze niet echt nodig hadden'. En hij was de laatste uit zijn klas die een mobiele telefoon kreeg, en dan niet eens een iPhone, zoals iedereen, maar een goedkope van een B-merk met een superklein scherm. Het was om chagrijnig van te worden.

Afgelopen weekend was Milan jarig. Zijn vader had hem een drone gegeven als cadeau. Niet zo'n speelgoedding, maar een echte drone uit China was het, in een glimmend witte doos. Timo zat nog aan de slagroomtaart toen zijn vriend hem uitpakte. Hij had een camera en een afstandsbediening waar zijn smartphone in paste. Timo's maag kneep samen bij de aanblik van zo'n duur cadeau. Milan bekeek het nieuwe ding met grote ogen en zijn wangen werden rood van de opwinding. Zijn vader zei: 'Je maakt altijd zo graag filmpjes, dan kun je dat

nu ook doen vanuit de lucht.’ Zoiets zou zijn vader nooit voor hem bedenken, dacht Timo. Een drone, dat zou zijn vader een onnodig ding vinden. Zonde om daar zoveel geld aan te besteden.

Dan Milans vader. Hij was er zelf misschien nog wel enthousiaster over dan zijn zoon en kon niet wachten om de jongens mee naar buiten te nemen om er meteen mee te gaan experimenteren. Op het veldje in het park waren ze samen voor het eerst gaan vliegen. Dat was echt te gek. Als de drone de lucht in ging, zag je beneden op het schermje wat de camera in de lucht registreerde. Eerst hadden ze maar een beetje in het wilde weg gefilmd, het kostte Milan nog moeite om dat ding recht te houden in de lucht, maar op een gegeven moment was er een duif langs gevlogen en die hadden ze met de drone gevolgd.

‘Wow, wat is ie dichtbij,’ riep Milan. Milans vader en Timo verdrongen zich om over zijn schouder een glimp op te vangen van de vogel in het scherm.

‘Kijk hoe hij zijn pootjes intrekt,’ zei Milans vader. ‘En hoe mooi hij zijn vleugels stilhoudt op de wind.’ Hij had het nog niet gezegd of de duif begon hard te klapwieken met zijn vleugel, zo dichtbij, dat de drone in de lucht werd weggeslagen door de klap.

‘Waar is hij?’ riep Milan geschrokken. In beeld verschenen de takken van een boom. Timo keek in de lucht. Hij wees. ‘Daar, kijk uit dat je niet te dicht bij de takken komt.’

‘Nee, ik bedoel de vogel,’ riep Milan.

‘Die ben je kwijt,’ antwoordde zijn vader lachend, ‘was je aan het opnemen? Want dan heb je een mooi filmpje.’

Timo sloeg rechtsaf en reed het schoolplein op richting fietsenstalling. Milan kwam meteen lachend naar hem toe. Hij droeg een blauw trainingsjack en zijn glimmend nieuwe gympies. Ook voor zijn verjaardag gekregen, wist Timo.

‘We mogen ons filmpje laten zien in het mentoruur,’ riep Milan naar Timo. ‘Meneer Binck vindt het goed. Ik heb het net aan hem gevraagd toen hij op school aankwam.’ ‘Cool,’ zei Timo. Hij haalde zijn tas van de bagagedrager en liep met zijn vriend mee naar binnen.